

**Уривки з есе аплікантив
«Весняна школа НАЕК «Енергоатом» - 2019»**

«На мою думку, ядерна енергетика – це базис енергетики України. Саме вона є одним з найбільш чистих (в екологічному відношенні) способів виробництва енергії. На сьогодні досягнутий високий рівень безпеки атомних станцій, тому варто задуматися про розбудову та подальший розвиток цієї галузі. У людства є замітники ядерної енергії, але вони потребують набагато більших витрат і зусиль для досягнення такої ж ефективності, як атомні електростанції».

*Студентка Інституту енергозбереження та енергоменеджменту
НТУУ «КПІ ім. Ігоря Сікорського»*

«На жаль в даний момент великою проблемою є протидія подальшому розвитку атомної енергетики з боку громадськості, чия думка була сформована після Чорнобильської аварії. Потрібно, щоб кожен житель країни, у будь-який час, мав можливість отримати інформацію про будь-яку з існуючих українських АЕС. Тоді мешканці України будуть впевнені у безпечності та надійності роботи АЕС».

*Студент кафедри автоматизації хімічних виробництв
Інженерно-хімічного факультету НТУУ «КПІ ім. Ігоря Сікорського»*

«На мій погляд Атомна енергетика може бути безпечною, і у більшості випадків є безпечною, проте часто ця галузь часто зустрічається зі спротивом зумовленим відсутністю зрозумілої населенню інформації. Нажаль більшість людей користуються міфами і інформацією від непрофесійних журналістів. А навіть якщо є коментарі від професіоналів – то населення не розуміє про що вони кажуть через низький рівень освіти. Подібні ефекти можна спостерігати під час пожеж у ЧЗО.»

«Розвиток Атомної енергетики в Україні – дуже прогресивний напрямок, у нас є Чорнобильська зона яку можна використовувати для навчання спеціалістів, є велика кількість атомних реакторів і дослідних установок. Є технології – які можна використати не тільки для видобутку енергії а й для вироблення радіофарм препаратів. І це все дозволить Україні у майбутньому зайняти одне з перших місць у Європі».

*Науковий співробітник
Інституту ядерних досліджень НАНУ*

«На жаль, головна небезпека полягає в можливості аварій реактора. Всі ми пам'ятаємо аварію на Чорнобильській АЕС і трагічні наслідки. Гадаю, що це має залишитись в історії, а в майбутньому такий досвід може тільки допомогти удосконалити технології.

Поки ми живемо, ми удосконалюємося і удосконалюємо свої власні творіння і відкриття».

*Студент Електроенергетичного факультету
НТУУ «КПІ ім. Ігоря Сікорського» за спеціальністю «Електричні станції»*

«... Атомні реактори покоління 3 та 3+, до яких відносяться ВВЕР-1000 та ВВЕР-440 українських АЕС є системами із багатократним резервуванням систем захисту.

А існує можливість побудувати реактор 4го покоління – який є “inherently save”, тобто безпечний за будь-яких умов. Більше того, українські науковці, спільно

з індійськими атомниками можуть забезпечити розробку, побудову та експлуатацію реактора 4го покоління. Реактори 4го покоління типу MSR – на розплавлених солях урану, є ключем до енергетичної безпеки всього людства, а не тільки України. Вони зможуть використовувати працювати як на Урані-235, так і на Торії-232, що різко зменшить кількість радіоактивних відходів.

Саме такі реактори дозволять повністю відмовитись від використання ископного палива для обігріву осель та генерації електроенергії. Тому майбутнє – за атомною енергією. Слід тільки розумно користуватись нею».

Керівник проекту із впровадження елементів дуальної освіти

«В майбутньому потрібно інвестувати в «голови»: людського капіталу більш ніж досить для досягнення будь-яких цілей від технології до будівництва та управління, потрібно лише спрямувати майбутніх фахівців в правильне русло. На мою думку, в школах недостатньо уваги приділяється питанням енергетики, в тому числі і атомної. Потрібно збільшувати кількість конкурсів та грантів для молодих спеціалістів, студентів та школярів, сприяти розвитку науки та галузі на державному рівні».

*інженер-проектувальник,
випускник Теплоенергетичного факультету НТУУ «КПІ ім. І. Сікорського»*

«...за атомною енергетикою безперечно майбутнє! Проте, під час функціонування атомних електростанцій, які відносяться до критично важливих об'єктів інфраструктури відповідно до Закону України «Про основні засади забезпечення кібербезпеки України», існує висока ймовірність виникнення кіберінцидентів, як наслідок виведення з ладу енергосистеми! Яскравим прикладом є атака на «Прикарпаттяобленерго». Атака здійснювалася з використанням третьої версії трояну, BlackEnergy 3, було здійснено першу у світі підтвержену атаку на виведення з ладу енергосистеми: російським зловмисникам 23 грудня 2015 року вдалось успішно атакувати комп'ютерні системи управління в диспетчерській «Прикарпаттяобленерго», було вимкнено близько 30 підстанцій, близько 230 тисяч мешканців залишались без світла протягом однієї-шести годин. Зважаючи на це, та на можливі виклики в майбутньому, вітчизняним енергосистемам потрібний належний захист від кібератак!»

*доцент кафедри телекомунікаційних систем
Національного авіаційного університету*

«Я вважаю, що настав момент, коли кожна людина повинна задати собі питання: «А яку землю я хочу залишити своїм дітям?». Тож, поки до колонізації Марсу ще далеко, нам треба замислитися про збереження нашої планети. Ядерна енергетика може стати вирішенням багатьох проблем: вона екологічна чиста та її активне застосування допомагає індустріальним країнам дотримуватися Кіотського протоколу, та тих обмежень, які взяли на себе країни-підписанти, що суттєво скорочує викиди парникового газу».

«Зовсім скоро ми побачимо ренесанс атомної енергетики, адже з огляду на досвід Франції чи США, Україні є куди рости. Вже зараз західні та вітчизняні спеціалісти фіксують високий рівень якості ДП НАЕК «Енергоатом» у сфері безпеки та інфраструктури, що свідчить про міцну основу для розвитку. Тож, якщо спрогнозувати зацікавленість держави та інвесторів, ми можемо казати не тільки

про модернізацію вже наявних АЕС та їх енергетичних блоків, а також про побудову нових АЕС, що будуть відповідати вищим стандартам якості».

*студент магістерської програми з політології
Національного університету Києво-Могилянська Академія*

«В документах «Энергоатома» говорится о сроках завершения службы 15 украинских реакторов: первый блок Южноукраинской АЭС, чей срок службы уже был продлен, необходимо будет выводить из эксплуатации 2 декабря 2023 года. Вслед за ним — второй блок ЮУАЭС (31 декабря 2025 года) и первый блок ЗАЭС (23 декабря 2025 года). В том, будет ли выполнена нынешняя стратегия, у меня лично есть вопрос, ведь строительство на ХАЭС невозможно без денег от экспорта энергии в ЕС, и уже сейчас Украина должна осуществлять проектные работы. Но ничего не происходит, а альтернатив нет, ведь в ближайшее время мы потеряем 1 гВт генерации от ТЭС. Кстати, «реанимационные» мероприятия для ТЭС, скорее всего, не будут на 100% успешными, потому что Украина имеет обязательства по сокращению вредных выбросов».

*Студент Теплоенергетичного факультету
НТУУ «КПІ ім. Ігоря Сікорського»*

«...людству треба відмовлятися від ядерної енергетики. Через 10-15 років всі існуючі в світі станції вийдуть з експлуатації, і не треба замінювати на них обладнання та енергоблоки, треба їх просто закрити».

Проте, частка АЕС у видобутку електроенергії у деяких країнах дуже значна, так в Україні вони виробляють майже половину всієї електроенергії. Якщо закрити всі АЕС, то світу буде катастрофічно не вистачати електроенергії. Щоб цього не сталося треба розвивати альтернативні джерела електроенергії, такі як сонячну і вітрову. Найбільш перспективною є саме сонячна енергія. Вона є безкоштовною, її джерело належить до невичерпних ресурсів, і до того ж вона є майже всюди. Ще однією перевагою сонячної енергетики є її екологічність: вона не наносить ніякої шкоди навколишньому середовищу».

*Студентка Факультету менеджменту та маркетингу
НТУУ «КПІ ім. Ігоря Сікорського»*

«Наразі в Україні працює 15 атомних енергоблоків, кожен з яких був спроектований за часів СРСР. Усі вони вже "доживають своє" і найближчим часом їх зняття з експлуатації є неминучим. Але процедура ця - не з простих, адже потрібно ліквідувати усі наслідки їх функціонування і приділити увагу багатьом аспектам. Проте для цього необхідні достатньо великі кошти. За концепцією існування АЕС, гроші на їх ліквідацію станція повинна "заробити собі сама", адже певний відсоток від сплати за користування виробленою станцією енергії повинен накопичуватися на майбутнє неминуче її демонтування».

Проте в країні склалася така ситуація, що дані умови не виконувалися протягом довгих років, внаслідок чого за період експлуатації АЕС в Україні необхідна сума накопичена лише віртуально, а у наших руках фактично вдесятеро менше коштів, ніж необхідно. Іншими словами, дані фінансові проблеми перекладаються на плечі наших нащадків. Це не може не непокоїти і очевидно що ситуація потребує невідкладних дій. Попри це, атомна генерація на сьогодні залишається основою електроенергетики України та сумлінно справляється з головним обов'язком — надійним виробництвом електроенергії і продовжує

розвиватися».

студентка НТУУ «КПІ ім. Ігоря Сікорського»

«На сьогодні, атомна енергетика – це збереження природних ресурсів, високо-технологічне виробництво, можливість не викидати вуглекислого газу в атмосферу. Сучасна атомна енергетика – це не ліки, які допоможуть людству вирішити проблеми обмеженості природних ресурсів на Землі, але це міст ХХІ сторіччя у майбутнє в якому людство зможе відказатися від видобутку вугілля, нафти і газу».

«Зараз загальний обсяг потужності атомної енергетики у світі складає більше 333 ГВт і це економить більше 2 мільярдів тон вуглекислого газу, який необхідно було би викинути в атмосферу для надання такої потужності шляхом лише вуглеводневого генерування. Можливо атомна енергетика і не стане єдиним і найбільшим ресурсом генерування електричної енергії у світі, але її вплив на майбутню енергетику неодмінно буде відчутній не одне десятиліття. І хоча ця галузь має недоліки утилізації атомних відходів, та вірогідність аварії на атомних електростанціях залишаються одними з найбільших проблем в атомній енергетиці, ризики оправдовують сьогоденну необхідність».

*Аспірант Кафедри "Автоматизації електромеханічних систем та електроприводу"
НТУУ «КПІ ім. Ігоря Сікорського»*

«...крім зведення нових енергоблоків та АЕС, важливим питанням є розвиток технології виробництва ядерного палива, бо навіть володіючи великими запасами урану, ми не маємо змогу забезпечувати українські АЕС паливом для виробництва енергії.

До того ж кожен рік кількість радіоактивних відходів збільшується, що зумовлено зростом об'єму необхідної для країни електроенергії, тому виникає ще одна проблема, над вирішенням якої необхідно активно працювати. Крім модернізації існуючих та створення нових місць для тимчасового збереження відходів, правильним курсом нашої держави є розвиток науки в країні в цілому, та зокрема створення технології утилізації ядерних відходів. До того ж, завдяки такій технології Україна буде мати змогу співпрацювати з іншими державами на вигідних умовах.

В цілому, на мій погляд, Україна має можливість розвиватися в даному напрямку, враховуючи великі запаси урану та достатню вільну площу для зведення АЕС, та повинна це робити. У випадку правильно розробленої стратегії та втілення її в життя у встановлені терміни, наша держава може не тільки збільшити обсяги виробництва електроенергії, а і вийти на перші позиції в Європі».

*Студент Фізичного факультету
Київського національного університету ім. Т. Шевченка*

«... одним важливим фактором, на мою думку, є якісна підготовка висококваліфікованих спеціалістів у освітніх закладах України. Оскільки я сама навчаюся на фізичному факультеті, тому з цією проблемою я знайома краще, ніж з іншими, зазначеними мною. Нажаль, на даний момент в Україні небагато вищих навчальних закладів, які надають можливість отримати вищу освіту, пов'язану з ядерною фізикою в цілому та зокрема з атомною енергетикою. Через це в майбутньому може виникнути дефіцит кваліфікованих кадрів у цій галузі. Тож

розвиток освіти в Україні також є тим аспектом, на який має бути звернута увага уряду».

*Студентка кафедри ядерної фізики Фізичного факультету
Київського національного університету ім. Т. Шевченка*

«Глобально я бачу Землю майбутнього як єдину державу. Україну ж - як адміністративну одиницю, що є з одного боку, одним з основних технологічних й освітніх центрів, а з іншого - постачальником цінних ресурсів. При чому, не беруся писати стандартні фрази щодо годування планети, адже невідомо, що буде з кліматом у довготривалій перспективі та у якому стані будуть наші ґрунти, адже наразі навіть найдовший термін прогнозування погоди - три тижні. Енергію ж ми отримуватимемо з найближчих зірок та електростанцій, розміщених на астероїдах та інших небесних тілах - так можна зменшити наслідки можливих техногенних катастроф і полегшити проблему небезпечних відходів. А безпосередньо на землі є сенс використовувати атомну енергетику через її "чистоту" та безпечність».

«У близькому майбутньому я бачу країну "ще більш атомною" - як мінімум одна нова атомна електростанція до 2045 - одразу після введення в експлуатацію Хмельницький-3 та -4. Також, чудовим шляхом було б створення умов для повторного використання відпрацьованого пального. З іншого боку, цікава ідея створення мініатюрних атомних реакторів для використання у побуті, як особисте джерело живлення для великих організацій чи у якості альтернативного джерела електроенергії на місцях».

Студент Фізико-Технічного Інституту НТУУ «КПІ ім. Ігоря Сікорського»

«...не тільки технічні причини провокують технічну відсталість функціонування атомних електростанцій в Україні. Так, низький рівень середньомісячної платні у ДП "НАЕК "Енергоатом", що значно поступається країнам ЄС і Північної Америки, є рушієм до відсутності мотивації, відповідальності, трудової міграції спеціалістів. Тож, якщо Україна прагне не лише зберегти, а й ефективно експлуатувати наявні можливості, то необхідно здійснювати модернізацію, створити привабливий клімат для інвестування, вкладати ресурси у розробку нових технологій, сприяти грамотності населення у сфері енергетики взагалі, переглянути норми встановлення заробітної плати для унеможливлення відтоку працівників у атомному енергетичному секторі України».

Студентка КНЕУ за спеціальністю «Економіка підприємства»

«Для сохранения лидерства, а также устойчивого развития сейчас необходимо несколько шагов:

1. Подготовка новых кадров в университетах, учебных центрах при "НАЕК", всяческое содействие к направлению молодых кадров на стажировку и для участия в международных проектах, что значительно повысит их квалификацию и позволит воочию видеть мировые тренды в развитии атомной отрасли и впоследствии более эффективно имплементировать эти новации в украинскую промышленность.

2. Эффективное продление сроков эксплуатации действующих реакторов. Для этого полезно будет усилить связи с отечественным материаловедением.

3. Планирование строительства новых блоков с учетом мировых тенденций и всех технологических новинок».

Студент Фізичного факультету Київського національного університету ім. Т. Шевченка

«Я цікавлюся проблемами розвитку атомної енергетики в Україні та світі, а також її історичними аспектами. На мою думку, нинішній підхід до цієї теми в Україні доволі застарілий з огляду на практичну відсутність будь-яких планів розвитку цієї галузі енергетики, а також незацікавленість влади у цій сфері (нині забагато уваги віддається невідновним ресурсам – вугіллю, газу й нафті). Вважаю необхідним розробити стратегії розвитку вітчизняного сектору атомної енергетики з максимальним залученням громадськості – адже саме так Україна отримає шанс стати енергонезалежною державою, збереже цілісну екологію та здоров'я громадян, здобуде авторитет та визнання світової спільноти. Я прагну взяти участь у проекті, аби, у свою чергу, розвинути здібності критичного мислення, красномовства, дізнатися більше про атомну енергетику та посильно долучитися до описаних вище планів».

«Рано ще вважати історію атомної енергетики написаною. Людство торує свій шлях у майбутнє, і разом з ним крокує й вона. Неправильно, гадаю, оголошувати її "неефективною" чи "безглуздою" – колись-бо й такі епітети можна було почути на адресу нині невід'ємних складових нашого життя – автомобілів, кредитних карт, планшетів, лампочок... Тому даймо атомній енергетиці робити свою справу – можливо, колись вона нас порадує. Врешті, у цьому ж і полягає прогрес, правда ж?»

Загальноосвітній навчальний заклад "Школа екстернів"

«Не менш важливою також є проблема утилізації радіоактивних відходів виробництва. Оскільки всі сховища для таких відходів на території України є тимчасовими, необхідність переробки відпрацьованого ядерного палива є важливим аспектом промислової діяльності. Але на даний момент наша держава не має змоги робити це самостійно через недостатній розвиток технологій. Виходячи з цього, можемо зробити висновок про стратегічну вигоду підвищення фінансування науки в Україні.

У висновку хочу сказати, що основною перешкодою у розвитку атомної енергетики України є недостатнє фінансування з боку уряду, тому в першу чергу треба вирішувати саме це питання. Бо зараз саме час для активної фази реорганізації енергетичної промисловості».

*Студентка кафедри ядерної фізики Фізичного факультету
Київського національного університету ім. Т.Г. Шевченка*

«Окрім цього, сьогодні існують малі модульні реактори які були б найкращою заміною реакторам, що завершають свої експлуатаційні терміни. Ці реактори мають, в порівнянні зі звичайним ВВЕР-ом, менші розміри, мають можливість працювати в маневрених режимах, мають значно вищі рівні безпеки ніж на традиційних реакторах. І що цікаво наша країна планує їх будівництво. Це впевнений крок зі сторони нашої держави, але все знову впнеться в нестачу фінансування на отримання ліцензій на будівництво, на навчання кваліфікованого персоналу, а взявши до уваги те що коштів нема навіть на побудову одного (не кажучи про двох) енергоблока на майданчику Хмельницької АЕС, я не бачу шансів і на реалізацію цих малих модульних реакторів.

Як майбутній спеціаліст у атомній енергетиці я сподіваюся на подальший розвиток України у даній галузі, проте раціонально подивившись на економічний

стан в країні і на стан країни в цілому, мені важко спрогнозувати щось позитивне на подальше майбутнє стосовно розвитку атомної енергетики в Україні».

*Студент кафедри атомних електричних станцій
та інженерної теплофізики Теплоенергетичного факультету
НТУУ «КПІ ім. Ігоря Сікорського»*

«Звичайно, вирішення питань таких як: видалення радіоактивних відходів і надійної експлуатації АЕС для уникнення техногенних катастроф, – залишаються відкритими і є основою для наукових досліджень майбутніми фахівцями атомної енергетики та ядерної фізики. Також, майбутнє ставить досить гостро, перед Україною і світом загалом, питання викиду радіонуклідів в повітря і використання значних обсягів наземних і підземних джерел водопостачання для забезпечення охолодження атомних станцій.

Впевнений, що підготовка висококваліфікованих спеціалістів та працівників атомної галузі України забезпечить надійне функціонування атомних станцій і сприятиме швидкому росту енергетики нашої країни в цілому.

Успішний пошук відповідей на ці запитання визначить Україну серед лідерів енергетичної галузі Європи та світу. Адже, сильна держава повинна прагнути до розвитку високотехнологічного виробництва в межах своєї території та енергетичної незалежності в інших країн».

*Інженер-конструктор ТОВ «Українська бронетехніка»,
випускник НТУУ «КПІ ім. Ігоря Сікорського»*

«...в Зоні Відчуження вже збудовано і будуються сучасні сховища радіоактивних відходів, а у світі освоюються технології репроецину, тобто утилізації та переробки радіоактивних відходів. В цей час не вгавають суперечки щодо безпечності цих сховищ, які, на мою думку, не мають під собою обґрунтованих аргументів (якщо тільки противники ядерної енергетики не збираються самі створювати проблеми аби довести свою правоту).»

«В кінці кінців наше Сонце – це великий ядерний реактор, і цей факт не слід ігнорувати. Я дуже рада, що ми не пішли кроками Японії, яка зупинила всі атомні станції після аварії на Фукусімі. Я волію, щоб ми пішли по стежі Франції, яка отримує більше 70% енергії від атомних станцій і вкладала сили в розробку більш безпечних ядерних реакторів та технологій повної переробки радіоактивних відходів».

*Студентка Національного університету біоресурсів та природокористування України
за спеціальністю «Екологія та охорона навколишнього середовища»*

«Як я бачу майбутнє атомної енергетики в Україні. Воно є, і без нього не обійтися. Але в мене затаїлися сумніви щодо прибутковості та безпечності цього майбутнього. Дуже засмучує той факт, що тема атомної енергетики в Україні є досить заполітизованою. Мені досить неприємно коли на серйозних конференціях з енергетики в КПІ, за трибуною зали Вченої ради говорять неприємні речі щодо атомної енергетики на користь гідро та інших, при цьому не беручи до уваги, що частка виробітку енергії на АЕС у 2018 році склала 54,48%. Про що можна говорити далі?! І при цьому всьому НКРЕКП збільшує частку атомної генерації в енергобалансі України на 2019 рік. А як же політика впровадження зеленої енергетики... Що ж, дане рішення виправдане в даній ситуації, але навіщо тоді маніпулювати фактами відносно «годувальниці» України. Атомна енергетика

України досить потужна, але вона потребує інвестицій. Неможливо отримувати з атомної генерації максимум і при цьому вести «зелену» політику».

«Знань наших інженерів достатньо щоб експлуатація станцій була безпечною. Але для цього потрібно не забувати про вчасний ремонт, модернізацію, добудову нових енергоблоків. А все це залежить напряду від інвестування. Я навмисно не підіймав досить болюче питання корумпованості, адже мене як майбутнього інженера цікавить трохи інші моменти. Але це не робить його вирішення менш важливим».

*Студент Факультету електроенергетики та автоматики
НТУУ «КПІ ім. Ігоря Сікорського»*

«... я хочу сказати, що на даний момент атомна енергетика для України це можливість забезпечити себе та заробляти кошти для розвитку країни, проте рано чи пізно нам потрібно буде відмовитися від цього варіанту».

*Студент Теплоенергетичного факультету
НТУУ «КПІ ім. Ігоря Сікорського»*

«Мирний атом в кожен дім»! В минулому під цим лозунгом проіснувала ціла епоха атомної енергетики колишнього СРСР. І залишивши нам в спадок чотири діючі нині АЕС, він «залишив нас ні з чим» на поприщі, як виробництва ядерного палива, так і зберігання відпрацьованого. Але разом з тим дав нам негласні настанови та конкретний «маршрут дій» для руху в майбутньому, означивши основні проблеми сучасності. Забезпечення сировиною – одна з них. Купляючи готові збірки ТВЕЛів за кордоном Україна витрачає чималі кошти з енергетичного бюджету. Те ж саме стосується й відправлення відпрацьованого ядерного палива на зберігання. Будівництво ЦСВЯП в Чорнобильській зоні відчуження та заводу з виробництва ядерного палива в Смоліному – це перші, маленьку кроки на шляху збільшення енергонезалежності та енергобезпеки нашої країни! Атомні станції, як і ми, люди, з роками не молодшають. Така данність буття! Тож, ще одним завданням, яке потребує вирішення в майбутньому є підтримка на сучасному рівні існуючих АЕС, впровадження новітніх технологій та якісного обладнання.

Випускник Національного університету харчових технологій, працівник ресторану

«На мою думку, існує три варіанти розвитку подій, які стосуються майбутнього розвитку атомної енергетики України. По-перше, якщо майбутнє керівництво нашої Батьківщини прийме рішення про налагодження зовнішньої політики з Росією, то я вважаю, що на цьому розвиток та потенціал атомної енергетики, а саме ДП НАЕК «Енергоатом» закінчено. Оскільки Росія і так достатньо забезпечена електростанціями. По-друге, якщо майбутній парламент та президент будуть продовжувати налагодження зв'язків з Європою, то у даному випадку в атомної енергетики України є великі перспективи. Можна згадати нещодавній проект «Енергоміст», який повинен з'єднати українські АЕС з країнами Європи для подальшого безперебійного постачання електроенергії. По-третє, слід зауважити, що скоро також будуть проводитись вибори у провідних країнах Європи, тож рішення, які приймуть нові голови держав стосовно укладання договорів з Україною, у даному випадку не залежать від бажання атомної енергетики України».

*Студентка Національного транспортного університету
за спеціальністю «Будівництво та цивільна інженерія»*

«На сьогоднішній день ми можемо бачити всесвітнє збільшення потужностей АЕС. На мою думку це неправильно. Зразу виникає питання: «чому?», зараз поясню. Я не бачу перспектив розвитку ядерної енергетики тим сценарієм, яким вона розвивається вже пів століття. А саме: використання, в більшості реакторів які споживають уран 235. Вже час задуматись про відпрацьоване ядерне паливо. Це зараз не критична ситуація, бо цих відходів поки що не так вже і багато, і також не прийшов час «заправки» деяких діючих АЕС.

На мою думку для того щоб нарощувати потужності з класичних реакторів потрібно вирішити питання з відходами. Я бачу це так: або знайти рішення використання відпрацьованого ядерного палива (наприклад розвиток та застосування концепції компанії TerraPower), чи використовувати взагалі інші типи реакторів (наприклад ядерного реактора Харківського політеху, за рахунок якого ми вб'ємо двох зайців: вирішимо питання з відходами і безпекою)».

Студент НТУУ «КПІ ім. Ігоря Сікорського»